

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5671/2020
21.07.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Никола Тадић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1265/20 од 25.06.2020. године, у седници одржаној 21.07.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1265/20 од 25.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 279/19 од 22.02.2020. године, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиљи на име накнаде штете исплати износ од 14.129.624,50 динара, са законском затезном каматом од 03.04.2012. године до исплате, као и да јој накнади трошкове поступка са законском затезном каматом од извршности до исплате. Обавезана је тужиља да туженој на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 37.500,00 динара.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж 1265/20 од 25.06.2020. године, одбио жалбу тужиље и потврдио првостепену пресуду. Одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Службени гласник РС" број 72/11, 55/14, 87/18) и утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка прописана одредбом члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, ББ Банка као извршни поверилац, је 22.09.2009. године против извршног дужника ВВ, супруга тужиле, покренула извршни поступак ради наплате потраживања које је настало на основу уговора о дозвољеном прекорачењу по динарском текућем рачуну, закљученом 26.06.2008. године са ВВ. Након донетог решења о извршењу 23.09.2009. године, поступак је окончан у парничном поступку пред Основним судом у Новом Саду, доношењем пресуде П 6402/10, којом је решење о извршењу Ив 9505/09 од 23.09.2009. године одржано на снази у целости и пресуда постала правноснажна 05.04.2011. године, а извршна 01.06.2011. године. По извршности наведене пресуде извршни поверилац је предложио да се извршење спроведе јавном продајом непокретности, које су власништво извршног дужника и то: стан бр. ..., у Ул. ... у ..., уписан у ЛН бр. ... КО ..., и непокретности уписане у ЛН бр. ... КО ..., у Ул. ... у ... Дана 22.11.2011. године Основни суд у Новом Саду је решењем И 5269/11 дозволио предложено извршење, а након што извршни дужник – ВВ није добровољно испунио обавезу из решења о извршењу, суд је одредио јавну продају предметних непокретности. На другој јавној продаји одржаној 07.11.2012. године непокретности су продате, а тужилца је 29.11.2012. године у наведеном предмету И 5269/11 поднела Основном суду у Новом Саду приговор трећег лица којим је тражила да се извршење на предметним непокретностима прогласи недопуштеним, наводећи да на њима има право заједничке својине, као имовина стечена у браку са ВВ. Решењем И 5269/11 од 25.12.2012. године Основни суд у Новом Саду је приговор тужилце одбацио, уз образложење да није учинила вероватним да у погледу извршења има право које спречава извршење, те да је суд одредио извршење према стању у јавној књизи. Против овог решења тужилца је поднела приговор већу Основног суда у Новом Саду, који је 18.01.2013. године у предмету Ипв И 27/13 одбио приговор тужилце и потврдио решење од 25.12.2012. године. Против наведеног решења тужилца је поднела уставну жалбу Уставном суду Србије 08.03.2013. године, због повреде права на правично суђење и права на имовину, а Уставни суд је усвојио уставну жалбу и Одлуком Уж 1947/2013 од 14.04.2016. године утврђено је да је решењима Основног суда у Новом Саду И 5269/11 о 25.12.2012. године и Ипв 27/13 од 18.01.2013. године тужилци повређено право на правично суђење зајемчено одредбом члана 32.став 1. Устава Републике Србије, а одбачен је захтев тужилце за накнаду материјалне штете.

Побијаном пресудом је првостепена пресуда оцењена као правилна и законита у погледу закључка да тужбени захтев није основан, односно да нису испуњени услови за накнаду штете због незаконитог рада органа тужене из члана 172. Закона о облигационим односима, док је погрешно схватање првостепеног суда да законска претпоставка из члана 176. став 2. Породичног закона не дерогира по сили закона опште правило имовинског права у вези стицања права својине, што је у конкретном случају имало за последицу погрешно схватање првостепеног суда да је терет доказивања имовине супружника био на тужилци.

Правно схватање у побијаној пресуди другостепеног прихвата Врховни касациони суд, јер налази да је законито, засновано на правилној примени материјалног права.

Тужбени захтев тужилца заснива на чињеници да је Уставни суд усвојио уставну жалбу тужилце и Одлуком Уж 1947/13 од 14.04.2016. године утврдио да је решењем Основног суда у Новом Саду И 5269/11 од 25.12.2012. године и Ипв 27/13 од

18.01.2013. године, тужилци повређено право на правично суђење зајемчено чланом 32. Устава Републике Србије, те да је, како тврди, због незаконитог рада органа тужене претрпела штету која је предмет тужбеног захтева.

Имајући у виду утврђено чињенично стање и материјално право које се у конкретном случају примењује, произилази да тумачење одредбе члана 176. став 2. Породичног закона од стране суда у решењу И 5269/11 од 25.11.2012. године, није у узрочно-последичној вези са штетом коју тужила тврди да је претрпела, у смислу члана 172. Закона о облигационим односима, а која је предмет ове парнице.

У случају незаконитог рада суда Република Србија сноси одговорност за насталу штету у смислу члана 172. став 1., у вези са чланом 154. став 1. Закона о облигационим односима. Супротно наводима ревизије, правилан је закључак нижестепених судова да нема незаконитог или неправилног рада органа тужене који би водио накнади штете тужилци у конкретној ситуацији. Извршење на непокретности у смислу члана 135. и 136. Закона о извршном поступку ("Службени гласник РС" бр. 125/04, 31/11), који се примењивао у поступку извршења, спроводи се уписом решења о извршењу у јавну књигу, утврђењем вредности непокретности, продајом непокретности и намирењем повериоца из износа добијеног продајом, уз поднете доказе из јавне књиге о томе да је непокретност уписана као својина дужника. Основни суд у Новом Саду је у поступку извршења по предлогу извршног повериоца, одредио извршење према извршном дужнику. Све извршне радње и коначно јавна продаја и досуђење непокретности купцу извршене су пре истицања приговора трећег лица од стране тужилце у овом извршном поступку.

Наиме, у наведеном извршном поступку овде тужила је изјавила приговор трећег лица којим је тражила да се извршење на спорним непокретностима прогласи недопуштеним, који приговор је Основни суд у Новом Саду одбацио, а веће Основног суда у Новом Саду је по правном леку тужилце потврдило наведено првостепено решење.

Одредбом члана 23. став 1. Закона о извршном поступку, који се у конкретном случају примењивао, прописано је да лице које тврди да у погледу предмета извршења има право које спречава извршење, може све до окончања извршног поступка изјавити приговор првостепеном суду, којим тражи да се извршење на том предмету прогласи недопуштеним. Из наведене законске одредбе произилази да се приговор може поднети до окончања извршног поступка. У конкретном случају, тужила је приговор поднела у извршном поступку, након што је поступак принудног извршења спроведен, што значи да је извршни поступак окончан. Тужила у тој фази извршног поступка не може са успехом истицати приговор трећег лица. У прилог правилне одлуке судова у наведеном извршном поступку указује и одредба члана 50. став 7. истог закона, којом је прописано да подношење приговора трећег лица не спречава извршење, као и одредба члана 133. наведеног закона, којом је прописано да укидање или преиначење решења о извршењу после правноснажности решења о предаји непокретности купцу, нема утицај на његово право стечено по решењу о предаји непокретности. Следом наведеног произилази да без обзира на исход одлуке о приговору трећег лица у наведеном извршном поступку, исти не би могао бити од утицаја на поступање суда у извршном поступку у погледу продаје предметних непокретности. С тим у вези, без утицаја је и евентуално другачија оцена норми Породичног закона у смислу законске

претпоставке која дерогира опште правило имовинског права у вези стицања права својине на непокретностима је без утицаја у конкретној ситуацији.

Из наведених разлога нема незаконитог и неправилног поступања органа тужене Републике Србије.

На основу изложеног, одлучено је као у изреци, сагласно члану 414. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић